

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

ՎՃՌԱԲԵԿ ԴԱՏԱՐԱՆ

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ

ԸՆԴԴԱՏՈՒԹՅԱՆ ՀԱՐՑԸ ԼՈՒԾԵԼՈՒ ՄԱՍԻՆ

11 մարտի 2024 թվական

ք.Երևան

ՀՀ Վճռաբեկ դատարանի նախագահ Լիլիթ Թադևոսյանս, ՀՀ Վճռաբեկ դատարանի քրեական պալատի նախագահին փոխարինող Արթուր Պողոսյանս, ՀՀ Վճռաբեկ դատարանի հակակոռուպցիոն պալատի նախագահ Արթուր Դավթյանս, ուսումնասիրելով թիվ ԵԴՆ/0340/01/24 (ՀԿԴ/0309/01/23) քրեական վարույթի ընդդատության հարցը լուծելու համար ՀՀ Վճռաբեկ դատարանի նախագահին ուղարկելու մասին Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարանի՝ 2024 թվականի փետրվարի 26-ի որոշումը,

Պ Ա Ր Զ Ե Ց Ի Ն Ք

Վարույթի դատավարական նախապատմությունը.

1. 2023 թվականի դեկտեմբերի 28-ին Հակակոռուպցիոն դատարանում ստացվել է Արտյոն Ալբերտի Մեսրոպյանի և Լազար Սարգսի Խալաֆյանի վերաբերյալ՝ 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 309-րդ հոդվածի 2-րդ մասով թիվ 62221722 (ՀԿԴ/0309/01/23) քրեական վարույթը:

1.1. Հակակոռուպցիոն դատարանը 2024 թվականի հունվարի 3-ին որոշում է կայացրել թիվ ՀԿԴ/0309/01/23 քրեական վարույթը ստանձնելու և 2024 թվականի հունվարի 17-ին նախնական դատալսումներ նշանակելու մասին:

1.2. Հակակոռուպցիոն դատարանը, 2024 թվականի փետրվարի 20-ին՝ նախնական դատալսումների ընթացքում, որոշում է կայացրել թիվ ՀԿԴ/0309/01/23 քրեական վարույթն ըստ ընդդատության Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարան ուղարկելու մասին:

2. Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարանը 2024 թվականի փետրվարի 26-ին որոշում է կայացրել թիվ ԵԴԻ/0340/01/24 (ՀԿԴ/0309/01/23) քրեական վարույթը Վճռաբեկ դատարանի նախագահին ուղարկելու մասին՝ ընդդատության հարցը լուծելու համար:

3. Քրեական վարույթը Վճռաբեկ դատարանում ստացվել է 2024 թվականի մարտի 1-ին:

Ընդդատության վերաբերյալ հարցը լուծելու համար էական նշանակություն ունեցող փաստական հանգամանքները.

4. 2023 թվականի դեկտեմբերի 14-ի որոշմամբ Արտյոմ Ալբերտի Մեսրոպյանի նկատմամբ 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 309-րդ հոդվածի 2-րդ մասով հանրային քրեական հետապնդում է հարուցվել հանրորեն վտանգավոր այն արարքի համար, որ «նա համաձայն ՀՀ ոստիկանության պետի՝ 2020 թվականի դեկտեմբերի 23-ի թիվ 3744-Ա հրամանի՝ զբաղեցնելով ՀՀ ոստիկանության (ներկայումս՝ ՀՀ ՆԳՆ ոստիկանության) Երևան քաղաքի վարչության Կարեն Դեմիրճյանի անվան մեկրոպոլիտենի պահպանության բաժնի պետի օպերատիվ գծով տեղակալի, ինքը և քրեական հետախուզության բաժանմունքի պետի պաշտոնը, հանդիսանալով մշտապես իշխանության ներկայացուցչի գործառույթներ իրականացնող պաշտոնատար անձ, դիտավորությամբ կատարել է բռնություն գործադրելով զուգորդված այնպիսի արարք, որը չի բխել իր ծառայողական լիազորություններից և ակնհայտորեն դուրս է այդ լիազորությունների շրջանակից, ինչի հետևանքով Ալեքսանդր Խաչատրյանի և Ալեքսանդր Քոչարյանի իրավունքներին, ազատություններին և օրինական

շահերին, ինչպես նաև պետության օրինական շահերին պայրճառվել է էական վնաս, որպիսի գործողություններն արտահայտվել են հետևյալում:

2022 թվականի մայիսի 18-ին՝ ժամը 11:45-ի սահմաններում, Կարեն Դեմիրճյանի անվան Երևանի մեքրոպոլիսի «Երիրասարդական» կայարանում իրականացվող անհնազանդության ակցիաների ժամանակ մեքրոպոլիսի բնականոն աշխատանքին խոչընդոտելու և ոստիկանության ծառայողների օրինական պահանջները չկատարելու համար ՀՀ ոստիկանության Երևան քաղաքի վարչության մեքրոպոլիսի պահպանության բաժին են բերվել մի շարք քաղաքացիներ, այդ թվում՝ անչափահասներ՝ 2006 թվականին ծնված Ալեքսանդր Խաչատրյանը և 2004 թվականին ծնված Ալեքսանդր Քոչարյանը: Վերջիններս ոստիկանության բաժին բերված Լևոն Բարսեղյանի, Արմեն Ասատրյանի և քրեական վարույթով չպարզված երրորդ անձի հետ միասին տեղափոխվել են նույն բաժնի ավագ տեսուչի աշխատասենյակ, որտեղ գտնվելու ընթացքում Ալեքսանդր Խաչատրյանը պահանջել է ապահովել իրենց՝ որպես ոստիկանություն բերված անձանց իրավունքներից օգտվելու հնարավորությունը, ինչի կապակցությամբ վիճաբանություն է ծագել նրա և ՀՀ ոստիկանության Երևան քաղաքի վարչության Կարեն Դեմիրճյանի անվան մեքրոպոլիսի պահպանության բաժնի անչափահասների գործերով ավագ տեսուչ Լազար Խալաֆյանի միջև: Միջամտելով վիճաբանությանը՝ նույն բաժնի պետի օպերատիվ գծով տեղակալ Արտյոմ Մետրոպոլիսը, հանդիսանալով պաշտոնատար անձ, դրսևորել է ոստիկանության ծառայողին ոչ հարիր վարքագիծ՝ տվյալ իրավիճակում չունենալով «Ոստիկանության մասին» ՀՀ օրենքի 29-րդ հոդվածով սահմանված՝ բացառիկ դեպքերում ֆիզիկական ուժ գործադրելու անհրաժեշտություն, ակնհայտորեն դուրս գալով իր լիազորությունների շրջանակից՝ կատարել է դրանցից չբխող արարք՝ կամայականորեն, առանց օրենքով հետապնդվող որևէ նպատակի ու իրավաչափ անհրաժեշտության՝ բռնություն է գործադրել Ալեքսանդր Խաչատրյանի նկատմամբ՝ բռունցքով հարվածելով վերջինիս գլխին՝ ճակատային շրջանի փափուկ հյուսվածքների սալջարդի, սրորին կուպերի շրջանների արյունազեղումների ձևով պայրճառելով առողջությանը թեթև վնասի հարկանիշներ չպարունակող մարմնական վնասվածքներ: Դրանից անմիջապես

հետո Ալեքսանդր Քոչարյանը, փորձելով պաշտպանել Ալեքսանդր Խաչատրյանին, մտրեցել է վերջինիս, որպիսի պայմաններում Արտյոմ Մեսրոպյանն ու պաշտոնատար անձ հանդիսացող Լազար Խալաֆյանը, փոխլրացնելով միմյանց գործողությունները, ակնհայտորեն դուրս գալով իրենց լիազորությունների շրջանակից՝ ձեռքերով և ոտքերով դիտավորությամբ հարվածներ են հասցրել Ալեքսանդր Խաչատրյանի և Ալեքսանդր Քոչարյանի մարմնի փարբեր հարվածներին՝ վերջիններիս պարճատելով ֆիզիկական ցավ, որով էական վնաս է պարճատվել նրանց իրավունքներին, օրինական շահերին և պետության օրինական շահերին՝ խախտվել է տուժողների ֆիզիկական անձեռնմխելիության իրավունքը, հեղինակագրվել է պետական կառավարման համակարգի մարմին հանդիսացող ՀՀ ոստիկանությունը՝ հանգեցնելով ոստիկանության խնդիրների և գործունեության սկզբունքների խախտմանը, պետական ապարատի կոնկրետ օղակի գործունեության անվանարկմանը:

Այսինքն՝ Արտյոմ Մեսրոպյանին մեղսագրվում է 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 309-րդ հոդվածի 2-րդ մասով (համապատասխանում է՝ 2021 թվականի մայիսի 5-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 441-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին կետին) նախատեսված հանցավոր արարքի կատարում: (...)»¹:

Նույն օրը 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 309-րդ հոդվածի 2-րդ մասով հանրային քրեական հետապնդում է հարուցվել Լազար Խալաֆյանի նկատմամբ²:

5. Հակակոռուպցիոն դատարանը 2024 թվականի փետրվարի 20-ի որոշմամբ արձանագրել է հետևյալը. «(...) «2024 թվականի հունվարի 16-ին ընդունված և 2024 թվականի փետրվարի 6-ին ուժի մեջ մտած «ՀՀ քրեական օրենսգրքում լրացումներ և փոփոխություններ կատարելու մասին» ՀՕ-31-Ն ՀՀ օրենքի համաձայն՝

« (...) Հոդված 7. Օրենսգրքի հավելված N 1-ում՝

2) «Հոդված 441. Պաշտոնատար անձի կողմից իշխանական կամ ծառայողական լիազորությունները կամ դրանցով պայմանավորված ազդեցությունը

¹ Տե՛ս քրեական վարույթ, հատոր 2, թերթեր 241-242:

² Տե՛ս վարույթի սյուրթեր, հատոր 2, թերթեր 226-227:

չարաշահելը կամ լիազորություններն անցնելը» բառերից հետո լրացնել «(բացառությամբ երբ արարքը կատարվել է ոչ շահադիպական դրդումներից ելնելով և բռնություն գործադրելով, բռնություն գործադրելու սպառնալիքով կամ զենք կամ հարուկ միջոց օգտագործելով)» բառերով. (...):»:

Վերոգրյալ իրավական նորմերի համակարգային վերլուծության արդյունքում, հաշվի առնելով նաև այն հանգամանքը, որ Արդյուն Մետրոպոլիտանի և Լազար Խալաֆյանին ներկայացված մեղադրանքի համաձայն՝ վերջիններիս կողմից ենթադրյալ հանցանքը կատարվել է ոչ շահադիպական դրդումներից ելնելով և բռնություն գործադրելով, Դատարանը գրնում է, որ թիվ ՀԿԴ/0309/01/23 քրեական վարույթն այլևս ընդդարյալ չէ ՀՀ հակակոռուպցիոն դատարանին, այլ ընդդարյալ է Երևան քաղաքի առաջին արյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարանին, որի դատական տարածքում կատարվել է ենթադրյալ հանցանքը, հետևաբար անհրաժեշտ է թիվ ՀԿԴ/0309/01/23 քրեական վարույթը փոխանցել ըստ ընդդարյության (...):»³:

6. Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարանը 2024 թվականի փետրվարի 26-ի որոշմամբ արձանագրել է հետևյալը. «Դատարանի գնահատմամբ ՀՀ Հակակոռուպցիոն դատարանը գործն ըստ առարկայական ընդդարյության ուղարկելու մասին որոշում չէր կարող կայացնել՝ այն պարզաառարանությամբ, որ ընդդարյության կանոնների պահպանմամբ վարույթ ընդունված քրեական գործի (հիշյալ քրեական գործով դատարանը 03.01.2024 թվականին որոշում է կայացրել քրեական վարույթ սրանձնելու և նախնական դատալսումներ նշանակելու մասին, իսկ 17.01.2024 թվականին արձանագրել է, որ ՀԿԴ/0309/01/23 քրեական վարույթն ընդդարյալ է ՀՀ հակակոռուպցիոն դատարանին ու շարունակել է ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 311-րդ հոդվածով ամրագրված մյուս հարցերի քննարկումը) ընդդարյությունը չի կարող փոխվել՝ ելնելով քրեական վարույթի ընթացքում հետագա օրենսդրական փոփոխություններից: Այսինքն դատարանը գրնում է, որ գործի քննության ընթացքում քրեական օրենսգրքի համապատասխան հավելվածում փոփոխությունների դեպքում վարույթները չպետք է փոխանցեն ըստ

³ Տե՛ս քրեական վարույթ, հատոր 4, թերթեր 87-91:

ընդդարձության, քանի որ դրանք դարարանի կողմից սրանալու պահին եղել են ճիշտ ընտրված ընդդարձությամբ և կանխավարկածը պետք է լինի գործի քննության շարունակությունը փոխադարձությամբ, այլ ոչ թե այն ըստ ընդդարձության փոխանցելը:

Դարարանի այս դարողությունը, ի թիվս այլոց, պայմանավորված է հետևյալ հիմնավորումներով.

ա. Ընդդարձության կանոնները պետք է զերծ պահեն անձին դարական շրջապարույրից՝ նպաստելով գործի քննության ողջամիտ ժամկետների պահպանմանը և արդյունավետ արդարադարձության իրականացմանը:

բ. Գործի ընդդարձությունը որոշելը, որպես դարավարական գործողություն, որոշվում է այդ գործը սրանալու պահին գործող օրենսգրքի նորմերին համապատասխան և դարավարական նորմի հետադարձության կանոն այդ մասով նախատեսված չէ:

գ. Քրեական օրենսգրքի հավելվածի փոփոխությունը համարվում է քրեական օրենքի վերփոխություն, որի վրա լիարժեքորեն տարածվում են քրեական օրենքի հետադարձության կանոնները սահմանող նորմի կարգավորումները: Այս դեպքում հարկ է արձանագրել, որ կոռուպցիոն հանցագործությունները սահմանող հավելվածի փոփոխությունը ոչ՝ մեղմացնող, ոչ՝ խստացնող օրենք է, հետևաբար դրա կիրառությունը հետադարձ կերպով անթույլատրելի է, եթե չկա համապատասխան անցումային դրույթ ընդունված օրենքում: Այլ կերպ՝ քրեական օրենքի փոփոխությունը, որով չի բարելավվում անձի վիճակը, տարածվում է այն ուժի մեջ մտնելուց հետո ծագած իրավահարաբերությունների վրա:

դ. ՀՀ քրեական օրենսգրքում լրացումներ և փոփոխություններ կատարելու մասին» 2024 թվականի հունվարի 16-ին ընդունված և 2024 թվականի փետրվարի 6-ին ուժի մեջ մտնող ՀՕ-31-Ն ՀՀ օրենքը չի նախատեսում անցումային դրույթ, ըստ որի՝ դարարանների վարույթում գրնվող նախկին կոռուպցիոն բնույթի հանցագործությունների վերաբերյալ վարույթները պետք է վախանցվեն ըստ ընդդարձության: Դարարանն ընդգծում է, որ ի տարբերություն օրենսդրության փոփոխության նախկին դեպքերի, երբ օրենսդիրն անցումային դրույթի ուժով կարգավորել էր գործերի վախանցումը ՀՀ հակակոռուպցիոն դարարան, այս

դեպքում նման նորմ չի նախատեսել, ինչը հիմք է տալիս գալ հիմնավոր այն եզրահանգման, որ օրենսդրի կամքը եղել է հիշյալ քրեական վարույթների քննությունը գործը սրացած դատարանում մնալը: Հակառակ դեպքում հնարավոր է սրեղծվի մի իրավիճակ, երբ տարբեր ժամանակներում իրականացված օրենսդրական փոփոխությունների արդյունքում քրեական գործը կհայտնվի անվերջ «շրջապտույտի» մեջ: Օրինակ՝ դատարանում ավարտական փուլում (դատական վիճարանություններ կամ եզրափակիչ ելույթներ) գրավող քրեական գործը զուտ օրենսդրական փոփոխություններից ելնելով առարկայական ընդդատությամբ ուղարկվի այլ դատարան, իսկ որոշ ժամանակ անց՝ նույն հիմնավորումներով վերադարձվի այն ուղարկած դատարան:

Հիմք ընդունելով վերը նշվածը՝ դատարանը վերահաստատում է իր մտրեցումը, որ առարկայական ընդդատության ենթակա գործերի փոփոխության դեպքում գործում է ճիշտ ընդդատությամբ գործը սրացած դատարանի կողմից գործի քննությունը շարունակելու կանխավարկածը, եթե այլ բան նախատեսված չէ համապատասխան ընդունված նոր օրենքով (...)⁴:

Սույն որոշման հիմնավորումները և եզրահանգումը.

7. Սույն վարույթով բարձրացված իրավական հարցը հետևյալն է. հիմնավոր՞ է արդյոք Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարանի հետևությունն այն մասին, որ թիվ ԵԴ-1/0340/01/24 (ՀԿԴ/0309/01/23) քրեական վարույթը ենթակա չէր փոխանցման առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան:

8. ՀՀ Սահմանադրության 63-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Յուրաքանչյուր ոք ունի անկախ և անաչառ դատարանի կողմից իր գործի արդարացի, հրապարակային և ողջամիտ ժամկետում քննության իրավունք»:

9. «Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» եվրոպական կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Յուրաքանչյուր ոք, (...) նրան ներկայացված ցանկացած քրեական մեղադրանքի առնչությամբ, ունի օրենքի հիման վրա սրեղծված անկախ ու անաչառ դատարանի

⁴ Տե՛ս քրեական վարույթ, հատոր 4, թերթեր 109-111:

կողմից ողջամիտ ժամկետում արդարացի և հրապարակային դատաքննության իրավունք»:

9.1. Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը, «*օրենքի հիման վրա սրտեղծված դատարան*» հասկացությունը մեկնաբանելիս նշել է. «Այն երկրներում, որտեղ օրենքը կողիֆիկացված է, դատական համակարգի կազմակերպումը չի կարող թողնվել դատական մարմինների հայեցողությանը, սակայն դա չի նշանակում, որ դատարաններն օժտված չեն համապարասիան ազգային օրենսդրությունը մեկնաբանելու որոշակի ազատությամբ»⁵:

Միննույն ժամանակ, դատական մատչելիության իրավունքի համատեքստում Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը նշել է, որ. «Ներպետական դատական արյանները դատավարական կանոնները կիրառելիս պետք է ձեռնպահ մնան դրանց չստիպանցված ձևականացումից, որն իր ազդեցությունը կունենա դատավարության արդարացիության վրա»⁶:

10. Վճռաբեկ դատարանը *Գևորգ Հարությունյանի* գործով իրավական դիրքորոշում է ձևավորել այն մասին, որ. «(...) Գործերի պարշաճ ընդդատությունը, որպես արդար դատաքննության անհրաժեշտ բաղկացուցիչ, հիմնարար իրավական արժեք է: Դրա հիմնարար բնույթը բխում է արդար դատաքննության ինստիտուցիոնալ փարրից՝ անկախ, անկողմնակալ, իրավասու և օրենքի հիման վրա սրտեղծված դատարան ապահովելու պետության պոզիտիվ պարտականությունից: Իսկ այդ պարտականությունն իր հերթին, ըստ էության, ամրագրված է Հայաստանի Հանրապետության իրավական համակարգում բարձրագույն իրավաբանական ուժ ունեցող այնպիսի նորմատիվ ակտերում, ինչպիսիք են ՀՀ Սահմանադրությունը (...), Քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքների մասին միջազգային դաշնագիրը (14-րդ հոդված) և «Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» եվրոպական կոնվենցիան (6-րդ հոդված): (...)

⁵ Տե՛ս Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի՝ *Gorgiladze v. Georgia* գործով 2009 թվականի հոկտեմբերի 20-ի վճիռը, գանգատ թիվ 4313/03, 69-րդ կետ:

⁶ Տե՛ս Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի՝ *Walchli v. France* գործով 2007 թվականի հուլիսի 26-ի վճիռը, գանգատ թիվ 35787/03, 29-րդ կետ:

Պատշաճ ընդդատության հիմնարար իրավական նշանակությունն այն է, որ յուրաքանչյուր կոնկրետ քրեական գործը քննող դատարանի որոշման հարակ կանոնների առկայությունը և դրանց կանխարեսելի գործադրումն անհրաժեշտ պայման են կողմնակի դիրքորդի մոտ այնպիսի համոզմունք ձևավորելու համար, որ փյալ կոնկրետ քրեական գործը քննող դատարանը և դատավորը նախատրամադրվածություն չունեն, և փյալ գործը վարույթ ընդունելիս սուբյեկտիվիզմն ու կամայակայությունը բացառված են եղել:

*Այսպիսով, քրեական գործերի ընդդատության որոշման հարակ, կամայականությունը բացառող կանոնների առկայությունը և գործադրումը պարտադիր նախապայման են արդարադատության մարչելիության պատշաճ երաշխավորման համար (...)*⁷:

11. Վերոգրյալից հետևում է, որ ընդդատության կանոններն այն չափանիշներն են, որոնց հիման վրա որոշվում է, թե տվյալ գործով որ դատարանը պետք է իրականացնի արդարադատություն: Ընդդատության կանոնները կոչված են անձին զերծ պահելու դատական շրջապատույտից, որը կարող է առաջանալ, եթե դատարանները հրաժարվեն գործը վարույթ ընդունել՝ իրենց ընդդատյա չլինելու պատճառաբանությամբ:

Ընդդատության ինստիտուտը հիմնարար նշանակություն ունեցող արժեք է, քանի որ այն անմիջականորեն կապված է անձի՝ օրենքի հիման վրա ստեղծված դատարանի կողմից իր գործի քննության իրավունքի հետ: Քրեական վարույթի մասնակիցների համար պետք է կանխատեսելի լինի, թե իրենց գործով որ դատարանը պետք է իրականացնի արդարադատություն:

Անհրաժեշտ է ընդգծել, որ վարույթն ըստ ընդդատության փոխանցելիս, չպետք է դրսևորվի չափազանց ձևական մոտեցում, և պետք է հաշվի առնվի նաև արդարադատության շահը:

12. ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 260-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ *«Մարզերի առաջին արյանի ընդհանուր իրավասության և Երևան քաղաքի առաջին արյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարաններին*

⁷ Տե՛ս Վճռաբեկ դատարանի՝ Գևորգ Հարությունյանի գործով 2011 թվականի հուլիսի 13-ի թիվ ԵԿԴ/0211/01/10 որոշումը, կետեր 15-16:

(այսուհետք՝ առաջին արյանի ընդհանուր իրավասության դարարան) ընդդարյա են առաջին արյանի կարգով իրականացվող բոլոր վարույթները, ինչպես նաև դարական երաշխիքների բոլոր վարույթները, բացառությամբ Հայաստանի Հանրապետության քրեական օրենսգրքի հավելված N 1-ով նախարեսված կոռուպցիոն հանցանքների վերաբերյալ, այդ թվում՝ դարական երաշխիքների վարույթների, որոնք ընդդարյա են հակակոռուպցիոն դարարանին»:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 263-րդ հոդվածի համաձայն՝ «1. Նախնական դարալսումների ընթացքում պարզելով, որ տվյալ վարույթն ընդդարյա չէ իրեն, դարարանն այն որոշմամբ անհապաղ փոխանցում է ըստ ընդդարության:

(...)

5. Վարույթն ըստ ընդդարության սրացած հակակոռուպցիոն կամ առաջին արյանի ընդհանուր իրավասության դարարանը մինչև նախնական դարալսումներ նշանակելը ետորյա ժամկետում որոշում է կայացնում վարույթը Վճարել դարարան ուղարկելու մասին, եթե համաձայն չէ դրա առարկայական ընդդարությանը:

(...)

8. Սույն հոդվածի 5-րդ մասով նախարեսված դեպքում Վճարել դարարանի նախագահը, Վճարել դարարանի քրեական և հակակոռուպցիոն պալատների նախագահները վարույթը Վճարել դարարանում սրանալու պահից տանտորյա ժամկետում վերջնականապես լուծում են վարույթի առարկայական ընդդարության հարցը՝ ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ ընդունված որոշմամբ: Քվեարկելիս ձեռնպահ մնալ չի թույլարրվում:

9. Սույն հոդվածով սահմանված կարգով որոշված դարարանը համարվում է իրավասու դարարան»:

12.1. Հայաստանի Հանրապետության քրեական օրենսգրքում լրացումներ և փոփոխություններ կատարելու մասին» 2024 թվականի հունվարի 16-ի ՀՕ-31-Ն օրենքի 7-րդ հոդվածի համաձայն՝ «Օրենսգրքի հավելված N 1-ում՝

1) «Հոդված 441. Պաշտոնարար անձի կողմից իշխանական կամ ծառայողական լիազորությունները կամ դրանցով պայմանավորված

ազդեցությունը չարաշահելը կամ լիազորություններն անցնելը» բառերից հետո լրացնել «(բացառությամբ երբ արարքը կատարվել է ոչ շահադիպական դրդումներից ելնելով և բռնություն գործադրելով, բռնություն գործադրելու սպառնալիքով կամ զենք կամ հարուկ միջոց օգտագործելով)» բառերով:

12.2. «Հայաստանի Հանրապետության դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքում լրացումներ և փոփոխություններ կատարելու մասին» ՀՕ-331-Ն ՀՀ սահմանադրական օրենքի 19-րդ հոդվածի 23-րդ և 24-րդ մասերի համաձայն՝ «23. (...) Հայաստանի Հանրապետության առաջին արյանի ընդհանուր իրավասության դատարաններին ենթակա (...) կոռուպցիոն հանցագործությունների վերաբերյալ գործերը վերաքաշիվում են հակակոռուպցիոն դատարանի համապարասիսան մասնագիտացում ունեցող դատավորների միջև, բացառությամբ սույն հոդվածի 24-րդ մասով սահմանված դեպքի:

24. Հայաստանի Հանրապետության առաջին արյանի ընդհանուր իրավասության դատարանների վարույթում գրնվող՝ սույն մասով նախատեսված գործերը ենթակա չեն վերաքաշիվման հակակոռուպցիոն դատարանին, եթե տվյալ գործով անցում է կատարվել դատաքննության փուլ»:

«Հայաստանի Հանրապետության քրեական դատավարության օրենսգրքում փոփոխություններ և լրացումներ կատարելու մասին» 2021 թվականի ապրիլի 14-ին ընդունված ՀՕ-333-Ն օրենքի 7-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ «Սույն օրենքն ուժի մեջ մտնելուց հետո Հայաստանի Հանրապետության առաջին արյանի ընդհանուր իրավասության դատարանների վարույթում գրնվող կոռուպցիոն հանցագործությունների վերաբերյալ գործերը վերաքաշիվում են հակակոռուպցիոն դատարանի դատավորների միջև, եթե տվյալ գործերով անցում չի կատարվել դատաքննության փուլ»:

«Նորմատիվ իրավական ակտերի մասին» ՀՀ օրենքի 39-րդ հոդվածի համաձայն՝ «1. Եթե օրենսդրության մեջ բացակայում է կոնկրետ հասարակական հարաբերությունը կարգավորող իրավական նորմը, սակայն օրենսդրությամբ սահմանված է համանման հարաբերությունները կարգավորող այլ իրավական նորմ, ապա այդպիսի հարաբերությունների նկատմամբ (եթե դա չի հակասում

դրանց էությանը) կիրառվում են համանման հարաբերություններ կարգավորող իրավական նորմերը (օրենքի անալոգիա):(...):

3. Օրենքի կամ իրավունքի անալոգիա չի կարող կիրառվել, եթե դրանով սահմանափակվում են անձանց իրավունքները, ազատությունները, կամ նրանց համար նախատեսվում է նոր պարտականություն կամ պարասահմանափակություն, կամ խարացվում են նրանց նկատմամբ կիրառվող պարասահմանափակության, հարկադրանքի միջոցները կամ դրանց կիրառման կարգը, հարկերի, տուրքերի և այլ պարտադիր վճարների վճարման կարգը, անձանց գործունեության նկատմամբ հսկողություն ու վերահսկողություն իրականացնելու պայմանները և կարգը:

4. Օրենքի անալոգիան և իրավունքի անալոգիան կարող են կիրառվել միայն, եթե փյալ օրենքով չի արգելվում անալոգիայի կիրառումը»:

13. Նշված նորմերի համակարգային վերլուծությունից հետևում է, որ «ՀՀ քրեական օրենսգրքում լրացումներ և փոփոխություններ կատարելու մասին» 2024 թվականի հունվարի 16-ին ընդունված ՀՕ-31-Ն ՀՀ օրենքով կատարված փոփոխությունների արդյունքում 2021 թվականի մայիսի 5-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 441-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին կետը (համապատասխանում է 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 309-րդ հոդվածի 2-րդ մասին)՝ պաշտոնատար անձի կողմից իշխանական կամ ծառայողական լիազորությունները կամ դրանցով պայմանավորված ազդեցությունը չարաշահելը կամ լիազորություններն անցնելը, եթե կատարվել է «*ոչ շահադիպական դրդումներից ելնելով և բռնություն գործադրելով, բռնություն գործադրելու սպառնալիքով կամ զենք կամ հասրուկ միջոց օգտագործելով*» այլևս չի հանդիսանում կոռուպցիոն բնույթի հանցանք և ընդգրկված չէ ՀՀ քրեական օրենսգրքի հավելված N 1-ում, հետևաբար դրանց վերաբերյալ վարույթներն ընդդատյա են առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանին: Սակայն, կատարված փոփոխությամբ որևէ կարգավորում չի սահմանվել առ այն, թե արդյո՞ք այդ փոփոխությունը պետք է տարածվի Հակակոռուպցիոն դատարանում դատաքնության փուլում գտնվող նմանատիպ վարույթների վրա՝ այլ կերպ արդյո՞ք այդ վարույթները ենթակա են վերաբաշխման, թե ոչ:

Այդուհանդերձ, դեռևս 2021 թվականի ապրիլի 14-ին ընդունված «Հայաստանի Հանրապետության դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքում լրացումներ և փոփոխություններ կատարելու մասին» ՀՕ-331-Ն ՀՀ սահմանադրական օրենքի 19-րդ հոդվածի 23-րդ և 24-րդ մասերով, ինչպես նաև «Հայաստանի Հանրապետության քրեական դատավարության օրենսգրքում փոփոխություններ և լրացումներ կատարելու մասին» 2021 թվականի ապրիլի 14-ին ընդունված ՀՕ-333-Ն օրենքի 7-րդ հոդվածի 2-րդ մասով սահմանվել է, որ ՀՀ առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանների վարույթում գտնվող կոռուպցիոն հանցագործությունների վերաբերյալ այն գործերը, որոնցով **անցում չի կատարվել դատաքնության փուլ, ենթակա են վերաբաշխման հակակոռուպցիոն դատարանին**: Այսինքն, «Հայաստանի Հանրապետության դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքում լրացումներ և փոփոխություններ կատարելու մասին» ՀՕ-331-Ն ՀՀ սահմանադրական օրենքով և «Հայաստանի Հանրապետության քրեական դատավարության օրենսգրքում փոփոխություններ և լրացումներ կատարելու մասին» ՀՕ-333-Ն օրենքով լուծում է տրվել համանման իրավահարաբերությանը, ըստ որի՝ դատաքնության փուլ անցում կատարված չլինելու դեպքում առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանի վարույթում գտնվող վարույթի փոխանցումը Հակակոռուպցիոն դատարան իրավաչափ է:

13.1. Հաշվի առնելով, որ ինչպես «Հայաստանի Հանրապետության դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքը, այնպես էլ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգիրքը չեն արգելում անալոգիայի կիրառումը, ինչպես նաև այն, որ տվյալ պարագայում անալոգիայի կիրառումն անձանց իրավունքները, ազատությունները չի սահմանափակում կամ նրանց համար նոր պարտականություն կամ պատասխանատվություն չի նախատեսում՝ գտնում ենք, որ Հակակոռուպցիոն դատարանների վարույթում գտնվող՝ «ՀՀ քրեական օրենսգրքում փոփոխություններ և լրացումներ կատարելու մասին» 2024 թվականի հունվարի 16-ի թիվ ՀՕ-31-Ն ՀՀ օրենքի 7-րդ հոդվածի հիման վրա առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարաններին ընդդատյա վարույթների վերաբաշխման հարցը պետք է լուծվի ««Հայաստանի Հանրապետության դատական օրենսգիրք» սահմանադրական

օրենքում լրացումներ և փոփոխություններ կատարելու մասին» ՀՕ-331-Ն օրենքի 19-րդ հոդվածի 23-րդ և 24-րդ մասերին և «Հայաստանի Հանրապետության քրեական դատավարության օրենսգրքում փոփոխություններ և լրացումներ կատարելու մասին» ՀՕ-333-Ն օրենքի 7-րդ հոդվածի 2-րդ մասին համահունչ: Այլ կերպ՝ այն վարույթները, որոնցով Հակակոռուպցիոն դատարանն անցում չի կատարել հիմնական դատալսումների փուլ, ենթակա են վերաքաշխման առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանին:

14. Սույն վարույթի նյութերի ուսումնասիրությունից երևում է, որ՝

- Հակակոռուպցիոն դատարանը որոշում է կայացրել վարույթն ըստ ընդդատության Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարան ուղարկելու մասին՝ փաստելով, որ Ա.Մեսրոպյանին և Լ.Խալաֆյանին վերագրվող ենթադրյալ հանցանքները ենթադրաբար կատարվել են ոչ շահադիտական դրդումներից ելնելով և բռնություն գործադրելով⁸:

- Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարանն արձանագրել է, որ ՀՀ Հակակոռուպցիոն դատարանը գործն ըստ առարկայական ընդդատության ուղարկելու մասին որոշում չէր կարող կայացնել, քանի որ ընդդատության կանոնների պահպանմամբ վարույթ ընդունված քրեական գործի ընդդատությունը չի կարող փոխվել՝ ելնելով քրեական վարույթի ընթացքում հետագա օրենսդրական փոփոխություններից⁹:

15. Նախորդ կետում մեջբերված փաստական հանգամանքները գնահատելով սույն որոշմամբ վկայակոչված իրավադրույթների և արտահայտված իրավական դիրքորոշումների լույսի ներքո՝ պետք է փաստել, որ ««Հայաստանի Հանրապետության դատական օրենսգիրք» սահմանադրական օրենքում լրացումներ և փոփոխություններ կատարելու մասին» ՀՕ-331-Ն ՀՀ սահմանադրական օրենքով և «Հայաստանի Հանրապետության քրեական դատավարության օրենսգրքում փոփոխություններ և լրացումներ կատարելու մասին» ՀՕ-333-Ն օրենքով նախատեսված իրավակարգավորումների լույսի ներքո թիվ ԵԴ1/0340/01/24 (ՀԿԴ/0309/01/23) քրեական վարույթը ենթակա էր

⁸ Տե՛ս սույն որոշման 5-րդ կետը:

⁹ Տե՛ս սույն որոշման 6-րդ կետը:

վերաբաշխման առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանին, քանի որ սույն վարույթով Հակակոռուպցիոն դատարանն անցում չի կատարել հիմնական դատալսումների փուլ:

16. Վերոշարադրյալը հիմք է տալիս փաստելու, որ Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարանի հետևությունն այն մասին, որ թիվ ԵԴՆ/0340/01/24 (ՀԿԴ/0309/01/23) քրեական վարույթը ենթակա չէր փոխանցման առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան, հիմնավոր չէ: Ընդունելի չէ նաև Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարանի այն դատողությունը, որ ընդդատության կանոնների պահպանմամբ վարույթ ընդունված քրեական գործի ընդդատությունը չի կարող փոխվել՝ ելնելով քրեական վարույթի ընթացքում հետագա օրենսդրական փոփոխություններից:

17. Վերոգրյալի հիման վրա գտնում ենք, որ թիվ ԵԴՆ/0340/01/24 (ՀԿԴ/0309/01/23) քրեական վարույթն ընդդատյա է Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարանին:

Ղեկավարվելով ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 263-րդ հոդվածի 8-րդ մասով՝

Ո Ր Ո Շ Ե Ց Ի Ն Ք

Արտյոն Ալբերտի Մեսրոպյանի և Լազար Սարգսի Խալաֆյանի վերաբերյալ 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 309-րդ հոդվածի 2-րդ մասով թիվ ԵԴՆ/0340/01/24 (ՀԿԴ/0309/01/23) քրեական վարույթն ընդդատյա է Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարանին:

**ՀՀ ՎՃՌԱԲԵԿ ԴԱՏԱՐԱՆԻ
ՆԱԽԱԳԱՀ ԼԻԼԻԹ
ԹԱԴԵՎՈՍՅԱՆ**

**ՀՀ ՎՃՌԱԲԵԿ
ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՔՐԵԱԿԱՆ
ՊԱԼԱՏԻ ՆԱԽԱԳԱՀԻՆ
ՓՈԽԱՐԻՆՈՂ ԱՐԹՈՒՐ
ՊՈՂՈՍՅԱՆ**

**ՀՀ ՎՃՌԱԲԵԿ
ԴԱՏԱՐԱՆԻ
ՀԱԿԱԿՈՌՈՒՊՑԻՈՆ
ՊԱԼԱՏԻ ՆԱԽԱԳԱՀ
ԱՐԹՈՒՐ ԴԱՎԹՅԱՆ**

